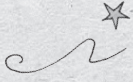
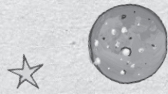

De
RUIMTE
ATLAS *van*
JESSE
KREEK

VOOR
VONTUUR:
TWEDE
LICHTJAAR
LINKS

MARTIN HOWARD
illustraties door CHRIS MOULD

VOOR MAIA, BUFFY
EN SAM

- M.H.

HOOFDSTUK 1

HET VOETENBADPROBLEEM

Arm zijn leverde ontzettend veel ellende op, vond Jesse Kreek. Midden in de winter ijskoud douchen was behoorlijk akelig. Kleren dragen die zo vaak waren opgelapt dat daklozen soms wat muntgeld in zijn hand drukten, was om je rot te schamen. Het dagelijkse menu van vissoep, gemaakt van de restjes die zijn moeder meenam van haar werk, was ook niet bepaald een feestje. De vissenkoppen leken hem altijd boos aan te staren, alsof ze hem de schuld gaven.

Maar het allerergste aan arm zijn was natuurlijk dat ze nooit genoeg geld hadden, en aan het begin

van ons verhaal baalde Jesse Kreek vooral gigantisch van dit geldgebrek.

Ho, wacht even. Laten we eerst kennismaken met Jesse Kreek voordat we verder praten over zijn geldprobleem. We gaan tenslotte met hem op reis naar de verste uithoeken van het heelal.

Jesse is een jongen. Dat zie je meteen aan zijn gekke lichaamsbouw. Hij ziet eruit zoals zo veel jongens: alsof iemand stokjes aan elkaar heeft geknoopt en op willekeurige plekken knieën en ellebogen heeft vastgeplakt. Hij is zeker niet knap, maar ook niet lelijk. Waarschijnlijk is er niemand die, bijvoorbeeld, een papieren zak over zijn sproetige hoofd en zandkleurige haar wil trekken. Hij is eigenlijk best een normaal jongetje: struikelt vaak over zijn eigen voeten en maakt zich niet zo druk over te lange teennagels of oorsmeer. Een jongen.

Hij woont in een klein appartement in een grote stad, samen met zijn moeder. Ook al rammelen de ramen als er een trein voorbijrijdt, druppelen de kranen en tikken de leidingen op onverwachte momenten midden in de nacht, het is er altijd netjes. Opruimen is ook niet zo moeilijk: Jesse en zijn moeder hebben te weinig spullen om er een rommel van te maken. Ze hebben twee hobbelige bedden, een doorgezakte bank met Schotse ruitjes waarvan ze hoofdpijn krijgen als ze er te lang naar kijken, een lekkende koelkast die enorm zijn best doet maar eigenlijk niets koel kan houden, een oven die, afhankelijk van zijn humeur, soms wel, soms niet warm wordt en een radio die sputtert en sist als een pan met gebakken uitjes. Dat is het wel zo'n beetje. Dat ze zo arm zijn komt doordat Jesses vader eerst het hart van zijn moeder had gestolen, en toen haar creditcard. Daarna ging hij ervandoor met die Julia van nummer 16 en bleef Jesses moeder achter met een reusachtige schuld die ze nauwelijks kan afbetalen, en met Jesse zelf. Hoewel zijn moeder vaak genoeg zegt dat ze het niet anders zou willen, hoort Jesse haar aan de andere kant van de flinterdunne muur soms huilen

omdat er weer een paar rekeningen zijn binnengekomen.

Dit verhaal begint aan hun keukentafel, die niet meer wiebelde dankzij het opgevouwen stukje karton dat onder een van de poten was geschoven, en die half in de keuken, half in de woonkamer stond. Zo klein was het appartement. Jesse deed alsof hij een boek zat te lezen...

Jesses moeder kwam haar slaapkamer uit, in haar ochtendjas. Zoals altijd zag ze er vermoeid uit en rook ze naar vis.

Dat was nog zo'n nadeel van arm zijn, dacht Jesse bij zichzelf. Hoe hard zijn moeder ook boende, ze raakte de geur van haar werk op de vismarkt nooit helemaal kwijt.

'Goedemorgen, jongen,' zei ze slaperig. 'Wat lees je vandaag?'

'De nieuwe van Marvin Bunker, *Het vurige drakenlied*,' antwoordde Jesse terwijl hij het bibliotheekboek omhooghield om haar de voorkant te laten zien. Hij deed het voorzichtig, zodat ze niet zou opmerken wat er tussen de bladzijden verborgen zat.

'Staan er goede vieze moppen in?'

‘Zo’n soort boek is het niet echt,’ zei Jesse. ‘O, ik heb een kopje thee voor je gezet,’ voegde hij eraan toe, en hij knikte in de richting van de dampende beker.

Jesses moeder nipte van de thee en leunde tegen de koelkast, die – zoals gewoonlijk – iets warmer was dan de rest van de flat. ‘Geen vieze moppen? Klinkt verschrikkelijk,’ antwoordde ze. Ze had een apart gevoel voor humor en was dol op goede vieze moppen. ‘Ik ga zo naar mijn werk. In de pan zit vissoep voor de lunch.’

Jesse perste er een glimlach uit. ‘Heerlijk,’ zei hij.

‘Jesse, schat,’ antwoordde ze, ‘je bent een geweldige knul, maar een beroerde leugenaar. Het spijt me, iets anders dan vissoep is er niet.’

‘Er is één pluspuntje: volgens mij zag ik dat er een garnaal in zit,’ zei Jesse. Hij hield van garnalen. Niet zo veel dat hij met een garnaal op vakantie zou gaan, maar ze keken hem tenminste niet boos aan.

‘Morgen krijg ik mijn salaris. En ben ik jarig. Dus ik trakteer op kaassoufflés en friet bij Dré Dreks cafetaria,’ antwoordde zijn moeder.

‘Ik lust geen kaassoufflé en friet meer,’ zei Jesse, die niets lekkerder vond dan kaassoufflé en friet.

‘Ik herhaal: beroerde leugenaar.’ Zijn moeder trok één wenkbrauw op.

‘Nee, ik meen het. Trakteer jezelf eens een keer,’ kaatste Jesse terug. ‘Ga naar die nieuwe film van Johnny Bofkont. Je bent gek op Johnny Bofkont.’

‘Hij heet Johnny Buffont, en dat weet je heel goed,’ zei Jesses moeder met een zucht. Ze boog zich naar hem toe om door zijn haar te woelen. ‘Hoewel hij inderdaad een lekker kontje heeft. Maar kom op, zeg, we hebben het over kaassoufflés! En over mijn verjaardag. Dré Drek heeft gezegd dat hij een kaarsje tussen de frietjes zou steken voor me. Hebben we een date, of niet?’

‘Geen idee,’ zei Jesse. ‘Ik zou het toch leuker vinden als je iets voor jezelf kocht.’

‘Tja, soms heb je nu eenmaal niets te willen,’ antwoordde ze. ‘Als je dat nu nog niet hebt begrepen, dan heb je niet goed genoeg opgelet. Oké, hebben we een date?’

‘We hebben een date,’ zei Jesse met een zucht.

‘Verjaardagsfriet met mijn zoon. Precies wat ik altijd al wilde.’ Jesses moeder glimlachte.

‘Een droomleven, mam. Een droomleven.’

‘Wat ga jij vandaag doen?’ vroeg ze. Aan haar gezicht te zien voelde ze zich een beetje schuldig. Jesse wist dat ze het vreselijk vond om hem alleen thuis te moeten laten tijdens de schoolvakanties.

‘O, wat ik altijd doe. Ik blijf thuis om te lezen. Lekker rustig.’ Jesse stak zijn boek opnieuw omhoog. Dit keer was hij een geweldig goede leugenaar, waarmee hij bewees dat zijn moeder ongelijk had over zijn liegtalent. Hij deed dan wel superluchtig, maar achter dat kalme uiterlijk zat een wanhopige jongen verborgen. Ook al wist hij op dit moment nog niet precies wat zijn plan voor vandaag zou worden, hij had heel hard een plan nodig, en daar was de nieuwste bestseller van Marvin Bunker geen onderdeel van.

Zijn moeder knikte. ‘Oké, maar probeer ook wat frisse lucht binnen te krijgen.’

‘In déze stad? Welke frisse lucht?’

‘Een beetje beweging zou ook goed zijn,’ ging zijn moeder door. ‘Speel drolletje-over in het park.’

‘Oké, als ik jou daar een lol mee doe. Ik zal ook het vuilnis buitenzetten en de bedden opmaken, zodat jij met je benen omhoog kunt wanneer je thuiskomt. Wil je vanavond revanche nemen met

een nieuw potje Blitse moddergeitenrace?’

Hier volgt een korte uitleg. Omdat de moeder van Jesse geen televisie, tablet of computerspelletjes kon betalen, vermaakten zij en haar zoon zich 's avonds meestal met de mafste tweedehands bordspellen die ze maar konden vinden in de koopjesbak van de plaatselijke kringloopwinkel. Blitse moddergeitenrace was hun nieuwste favoriet, hoewel sommige geiten hun blitse baard al kwijt waren. Dit spel klinkt misschien niet zo grappig, maar geloof het of niet, ze lachten er heel wat vaker om dan de meeste mensen.

‘Reken maar,’ zei Jesses moeder grinnikend. ‘Ik vind het nog steeds ongelooflijk dat je mijn blitse geit gisteravond in de modder hebt gegooid.’

‘Alles draait om tactiek,’ zei Jesse met een knip-oog.

Zijn moeder keek op haar horloge. ‘Jasses, ik kom te laat. Ik moet me als de wiedeweerga gaan aankleden. Red jij je wel?’

‘Komt goed,’ antwoordde Jesse met een knikje naar zijn boek.

Haar slaapkamerdeur ging dicht en Jesse zuchtte van opluchting. Ze had niet gezien dat hij een

tijdschrift getiteld *Beleggen & Investeren* tussen de bladzijden van Marvin Bunkers boek had verstoppt, of dat er tussen de bladzijden van *Beleggen & Investeren* – als een geheim verpakt in een mysterie – een kleine maar kleurrijke brochure verstoppt zat van het Pedi Pro Relax 6000 Voetenbad, met supersofte bubbeltechnologie en vibrerende teenmassagerollers. Bovenaan stond in dikke letters: VERWEN UW VOETEN! Daaronder, in iets kleinere letters: SLECHTS € 149,99!

Jesse propte de folder in zijn rugzak en bestudeerde de voorpagina van *Beleggen & Investeren*. Daarop stond: AANDELENMARKT ZAKT IN.

We zijn aangekomen bij de essentie, het hart, oftewel de kern van Jesses geldprobleem. Zijn moeder was de volgende dag jarig en hij wilde iets bijzonders voor haar kopen: het Pedi Pro Relax 6000 Voetenbad, om precies te zijn. Elke dag stond ze twaalf tot veertien uur achter een werkbank vis schoon te maken en daar kreeg ze verschrikkelijk pijnlijke voeten van. Een Pedi Pro Relax 6000 Voetenbad zou het perfecte cadeau zijn en Jesse wilde er per se eentje aan haar geven. Omdat hij niet het type was om met zijn armen over elkaar af te wachten totdat

er een voetenbad uit de lucht kwam vallen, was hij maanden geleden al met de voorbereidingen begonnen. Eerst had hij geprobeerd een baantje te vinden, maar al snel was hij erachter gekomen dat het illegaal was om iemand van zijn leeftijd in dienst te nemen. Waarom, dat begreep Jesse niet, maar toen hij geen antwoord had gekregen op zijn brief hierover aan de minister-president, moest hij uitwijken naar zijn uitwijkplan, 'Plan B', zoals hij het graag noemde.

Plan B was ingewikkeld. Eerst had Jesse een online bankrekening geopend om daarop de vijf euro te storten die hij van zijn moeder voor zijn eigen verjaardag had gekregen. In de twee weken daarna bracht hij elke vrije minuut door in de bibliotheek om *De Financiële Courant*, zeven of acht moordend saaie boeken over de aandelenmarkt en tijdschriften zoals *Beleggen & Investeren* te bestuderen. Tegen de tijd dat hij begreep wat woorden als 'liquiditeit' en 'rentabiliteit' betekenden, had hij genoeg vertrouwen in de derde en laatste fase van zijn plan. Op de computer van de bibliotheek had hij de vijf euro van zijn rekening opgenomen om aandelen te kopen. Nauwkeurig hield hij de rijen stijgende en dalende cijfers op

het scherm – zo ingewikkeld dat zijn hersens ervan kronkelden – in de gaten.

Al die moeite was niet voor niets geweest. Vijf euro was zes euro zevenentachtig geworden, en dat was acht euro dertig geworden. Het grootste gedeelte van de zomervakantie had Jesse in de bibliotheek gezeten om aandelen te kopen en verkopen, terwijl zijn moeder aan het werk was. In zes weken had hij iets fantastisch bereikt. Zijn vijfje was honderd euro geworden.

En toen was de aandelenmarkt ingezakt.

Het was geen rampzalige crash, meer een ongelukkige hapering, maar het betekende dat de honderd euro van Jesse gewoon honderd euro bleef. Het getal knipperde op het computerscherm en weigerde te veranderen in honderdnegenenveertig euro en negennegentig cent. Met nog maar één dag te gaan tot de verjaardag van zijn moeder was Jesses plan in het water gevallen. Het voetenbad leek een onbereikbare droom.

Hij had een nieuw plan nodig. Plan C. Hij stopte het boek en het tijdschrift in zijn rugzak en sloeg *Het Stadsblad* van gisteren open, dat zijn moeder op de

keukentafel had laten liggen. Zijn brein draaide op volle toeren en hij bladerde door de krant zonder echt iets te lezen. Heel even overwoog hij De Voetenbadgigant binnen te lopen en de Pedi Pro Relax 6000 onder zijn trui te stoppen, maar al snel schudde hij die gedachte met gepaste schaamte van zich af. Hij klemde zijn kaken op elkaar. Wat er ook gebeurde, zijn moeder moest en zou op de ochtend van haar verjaardag wakker worden en een mooi ingepakte Pedi Pro Relax 6000 aan haar voeteneind zien staan. Hij had er alles voor over...

Jesse knipperde met zijn ogen, die hij vervolgens wijd opensperde toen hij de krant aandachtiger bekeek. Hij haalde diep adem.

Gedachteloos was hij bij de pagina met mini-advertenties aanbeland. Daar, midden op de bladzijde, prijkte Plan C. Behoedzaam omcirkelde hij het. Op dat moment ging de slaapkamerdeur van zijn moeder weer open.

‘Oké, lieverd, dan ga ik maar. Ik zie je over twaalf of veertien uurtjes weer,’ zei ze.

Haastig sloeg Jesse de krant met veel geritsel dicht. ‘Oké,’ antwoordde hij. ‘Veel plezier op je werk.’ Zodra

de woorden zijn mond hadden verlaten, wist hij dat ze nergens op sloegen. Twaalf tot veertien uur lang vis schoonmaken is bijna nooit plezierig.

Als ze het al een domme opmerking had gevonden, dan zei zijn moeder er niets over. In plaats daarvan drukte ze een zoen op zijn voorhoofd. 'Jij ook veel plezier,' antwoordde ze. 'Vanavond trapt mijn geitje met de zonnehoed jouw geitje met de beenwarmers in de modder.'

'Dat had je gedacht,' riep Jesse terwijl de deur dichtviel.

Met een diepe zucht sloeg hij de krant weer open, en hij keek naar de advertentie. Die stond er nog steeds. Hij wierp een blik op de klok. Het was halfacht. Als hij snel was, zou hij nog op tijd komen. Hij onderdrukte zijn drang om te gaan rennen en wachtte een paar minuten tot zijn moeder de trap af was gelopen en buiten stond. Toen legde hij de drie stappen naar zijn slaapkamer af, pakte zijn jas, en liep in zes stappen naar de voordeur. Zo klein was hun appartement inderdaad, ja.

ADVERTENTIES

KOELKASTMAGNEET. Grote magneet in de vorm van een koelkast. Pannen, bestek en al mijn vullingen bleven eraan plakken. € 325. Reacties onder nr. 900

ENKELS VAN BRIAN. Bent u de aanblik van dunne enkels ook zo zat? Ons motto is: 'Mooie volle enkels zijn een lust voor het oog.' Om Brians enkels te bewonderen, reageer onder nr. 901

HULP GEZOCHT in verband met zwakke rug. Voornamelijk til- en sjouwwerk. Salaris € 49,99 voor één dag, contant. Voorkeur voor jonge kandidaat met honger naar avontuur en zonder rugproblemen. Solliciteren kan alleen in persoonlijk gesprek, morgenochtend 08.30 u precies, Vacantplein 4.

CLOWNS-SCHOENEN. 122 cm lang. Rood leer. Bezeten door de geest van Jimmu, eerste keizer van Japan. Gaan dus weg voor een spotprijstje: € 750. Reacties onder nr. 902

SLAKKEN! SLAKKEN! SLAKKEN! € 60 per stuk. Wees er snel bij. Reacties onder nr. 903

BADWATER. Nauwelijks gebruikt. € 10. Reacties onder nr. 904

HOOFDSTUK 2

DE VREEMDE PROFESSOR

Jesse vond het Vacantplein maar een eigenaardige plek. Om er te komen had hij zich door drukke straten geworsteld vol mensenmassa's, bussen, taxi's en winkels met oorverdovende muziek, en over nette pleintjes met allemaal luxe villa's en dure auto's. Maar het Vacantplein was heel anders. Gebouwen en huizen in allerlei bouwstijlen en uit allerlei tijdperken stonden er hutjemutje op elkaar rond een klein, verwilderd plantsoentje. De meeste panden waren dichtgetimmerd of hadden kapotte ramen.

Hier en daar zag Jesse een teken van leven: een oeroude, aftandse Rolls-Royce die half op de stoep geparkeerd stond, een afhaalchinees genaamd De

geluksdraak waar hij zijn geluk nooit zou durven beproeven, een afgebladderde, openstaande deur waarachter een duistere gang te zien was. Maar het plein zag er vooral verlaten uit en er was niets te horen op het gebulder van verkeer in de verte na. Midden in het plantsoentje stond een standbeeld van een kale man, dat onder de duivenpoep zat.

Jesse controleerde het adres in de krant en keek weer op naar nummer 4. Hij kantelde zijn hoofd een beetje opzij en probeerde een rechte lijn aan het gebouw te ontdekken, maar dat lukte niet. Het oude huis zat strak ingeklemd tussen een oud herenhuis en een vervallen kantoorgebouw, als een bejaarde dronkaard die met moeite overeind werd gehouden door twee jongere vrienden. Het rieten dak was schots en scheef, en de balken waren kromgetrokken en zwart van ouderdom. Jesse zag dat er stukken oeroude klei uit de muur waren gevallen, en daaronder was het huis zo te zien gebouwd van gevlochten takken. Over de stoep voor de deur was geel afzetlint gespannen. Jesse dook eronderdoor en tuurde naar de mededeling die op de deur geprikt was.

INSTORTGEVAAR

Vacantplein 4 is onbewoonbaar en onveilig verklaard door de gemeente. Er zijn overtredingen geconstateerd van de bouw- en woningtoezichtregels 3589b en 5879c. Indien de herstelwerkzaamheden niet binnen veertien dagen na de datum van deze kennisgeving zijn gestart, zal het pand zonder verdere aankondiging worden gesloopt.

Jesse keek naar de datum. Het bericht was dertien dagen geleden opgehangen. Hij haalde zijn schouders op. Het zou zonde zijn om zo'n interessant oud huis te slopen, en onder normale omstandigheden had hij er een brief over geschreven naar iemand. Vandaag had hij wat anders aan zijn hoofd. Hij trok zijn schouders naar achteren, richtte zijn knieën allebei dezelfde kant op en klopte op de deur.

Er gebeurde niets.

Jesse klopte nog eens.

Ergens ver weg, aan de andere kant van het dikke

eikenhout, hoorde hij geschuifel. Hij klopte opnieuw. Na een paar tellen hoorde hij iemand aan de andere kant: 'Ik ben er niet!'

Jesse keek fronsend naar de deur. Hij had zich niet door het spitsuur heen geworsteld om zonder pardon en zonder gesprek weggestuurd te worden. 'Waar bent u dan?' riep hij terug.

'Ik ben... eh... Ik ben in Helsinki.'

Jesse dacht na over zijn volgende zet. Hij wilde zijn kansen op dit baantje niet verpesten door zijn werkgever al een leugenaar te noemen voordat de deur was opengegaan. Voorzichtig antwoordde hij: 'Bent u in Helsinki? De hoofdstad van Finland? Echt wáár?'

Korte stilte. 'Misschien,' was uiteindelijk de reactie.

'Hoe zit dat dan?' riep Jesse. 'Het klinkt namelijk precies alsof u aan de andere kant van deze deur staat.'

'Misschien komt mijn stem eigenlijk heel ergens anders vandaan, zoals bij die mensen met die poppen. Dat heb ik zelf gezien. Buiksprekers! Zo heten ze.'

'Buikspreken vanuit Helsínki? Dat ligt hier wel

vijftienhonderd kilometer vandaan.’

‘Vijftienhonderdelf kilometer en een beetje. Als je meet tot het centrum van Helsinki, natuurlijk. Als ik me buiten het centrum zou bevinden, bijvoorbeeld in een gezellige bed and breakfast ergens aan de kust, dan hoefde ik ook niet zo te schreeuwen...’

‘Maar kan ik solliciteren, waar u ook bent?’ riep Jesse. ‘Ik kom voor het baantje, namelijk.’

‘Waarom zei je dat niet eerder? Ik dacht dat je van de gemeente was.’ De deur vloog open.

‘Sjemig,’ zei Jesse terwijl hij achteruit stapte. Midden in de deuropening stond een man met een reusachtige snor. Dat was niet het ergste; de snor was een monsterlijk geval, maar Jesse was bereid iedereen te accepteren zoals-ie was. Maar onder die snor zag hij dingen die nogal koekoek waren. De golvende zijden ochtendjas met bloemenprint had Jesse niet verwacht. De oude man droeg ook een strak, ouderwets dameskorset en zo’n grijze lange onderbroek met vlekken waar oude mannen zo gek op zijn. Aan zijn voeten zaten gekrulde pantoffels, en om zijn nek hing een minigrammfoon aan een ketting, compleet met ouderwetse toeter voor het geluid.

De oude man stak een hand in een roze rubberhandschoen naar hem uit. ‘Professor Alfons Stoulegang, tot je dienst.’

Deze man zag er zo knetter uit als een kanarie. Denkend aan het gesprek over Helsinki concludeerde Jesse dat hij waarschijnlijk écht zo knetter als een kanarie was. Maar alles leuk en aardig, Jesse had een baantje nodig en de oude man leek niet het type dat zich er zorgen over maakte of dat wel toegestaan was. Hij schudde de hand van de professor. ‘Jesse Kreek. Aangenaam kennis te maken,’ zei hij terwijl hij de handschoen van de professor losliet. ‘Stoulegang? Wat een... eh... interessante naam.’

‘Dat is Frans,’ antwoordde de professor. ‘Fantastisch volk, die Fransen, alleen jammer van die petjes. Baretten, noemen ze die. Ik vind ze meer op koeienvlaaien lijken. Hoe dan ook, ze doen de meest fantastische dingen met kaas. Ik hou van kaas, zeker een lekker plakje camembert. Of gorgonzola, als dat er is. Welke kaassoort zei je dat je verkoopt, Roelof?’

Jesse haalde diep adem voordat hij antwoordde. ‘Ik heet Jesse, en ik heb geen kaas bij me.’

‘Geen kaas?’ De professor klonk teleurgesteld.

‘Waarom kom je dat dan in vredesnaam aan de deuren verkopen?’

‘Ik kom voor het baantje,’ antwoordde Jesse.

‘Ah, juist, natuurlijk. Het baantje, het baantje. Natuurlijk, natuurlijk, natuurlijk. Er komt een dag dat ik mijn eigen... eh, je-weet-wel nog vergeet,’ zei de professor. ‘Het baantje. Okidoki. Goed, we vertrekken zo dadelijk al, voor drie of vier dagen, dus ik wou dat ik je meer kon bieden, maar ik heb maar negen-eneveertig euro en negenenneventig cent. Het goede nieuws is dat we aan het einde van de middag klaar zijn. Zeg, waar wacht je nog op? Kom binnen, Roelof, kom alsjeblieft binnen.’

Jesse wipte nerveus van de ene voet op de andere. ‘Luister,’ zei hij, ‘ik wil niet onbeschoft klinken, maar is dit een écht baantje? U lijkt me een beetje WAAH –’ Hij kon zijn zin niet afmaken omdat de professor hem bij zijn trui vastgreep en naar binnen sleurde. De deur sloeg met een klap dicht.

‘Hé, dat kan zomaar n–’ begon Jesse. Ook deze zin maakte hij niet af.

‘Daar is de man van de gemeente,’ siste de professor. Hij liet zich op zijn knieën vallen en gluurde

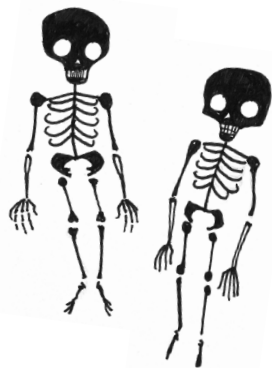
door de brievenbus. ‘Aan de overkant van het plein. Ik zie je wel, Kreupelcent, met je gel in je haar en je modieuze bril en je “onbewoonbaar verklaard”...’

Jesse hoorde nauwelijks wat de professor zei. Met open mond draaide hij rond in het midden van de gang. Zo nu en dan kwam er ‘sjemig’ uit zijn mond.

Dit huis was... het was... Jesse zocht naar het goede woord en besloot dat ‘fantastisch’ het dichtst in de buurt kwam, hoewel ‘fantastisch’ maar half beschreef wat hij zag. Zacht licht dat door de vuile, ruitvormige venstertjes scheen weerkaatste op oud koper, rood leer en spullen die thuis hoorden in een bizar museum. Méérdere bizarre museums, eigenlijk. Dit huis was tot de nok toe gevuld met rariteiten. In de ene hoek stond een totempaal tegen de muur geleund, waarin figuren waren uitgesneden die

op aliens leken. Op de grond stonden vreemde apparaten te zoe-
men en te klikken. Aan de andere
kant van de ruimte zag hij een
standbeeld van een vrouw met
puntige oren en bijna geen kle-
ren aan. Er waren skeletten die
op die van mensen leken, maar
kleiner waren dan Jesses hand, en
er lag een helm van een harnas dat
voor een reus gemaakt moest zijn.
Aan de muren hingen ingelijste
zwart-witfoto's: een groepje aparte
types voor een tent midden in een
jungle van tentakels; de profes-
sor met zijn arm om een centaur
geslagen; een gesigneerde foto
van een man met twee hoof-
den, die allebei een

zonnebril droegen; een bejaarde
dame in een wollen rok die leunde
op een zwaard, met naast haar
een langharige man in een leren

onderbroek. Op zware eikenhouten tafels verderop stonden globes van planeten die duidelijk niet de aarde waren. Aan het plafond hing een opmerkelijke deltavlieger gemaakt van huiden, en Jesse zag overal boeken. Dikke leren bundels lagen opgestapeld naast bergen vergeelde perkamentrollen.

Er was nog veel, veel meer te zien. Jesse staarde ademloos om zich heen, maar ineens werd hij onderbroken door luid gebonk, gevolgd door geschreeuw. ‘Doe open! Ik weet dat je er bent. Kom op. Als je de verbouwing niet kunt betalen, moet je vertrekken.’

Jesse draaide zich om en zag dat het gezicht van de professor rood werd van woede. ‘Ik vertrek niet, Kreupelcent,’ brulde hij door de brievenbus.

‘Ach toe, professor,’ ging Kreupelcent verder op slijmerige toon. ‘Het huis is gevaarlijk. Je hebt de kans gekregen om het te repareren en het geduld van de gemeente is op. Het moet gesloopt worden en we beginnen morgen. Maar ik heb een heerlijk nieuw plekje voor je gevonden. Drie maaltijden per dag, een verpleegkundige die je helpt met naar de wc gaan, een televisie in de gemeenschappelijke huiskamer... Wat zeg je ervan?’

‘Ik zeg dat je een weerzinwekkende dief bent,’ bulderde de professor. ‘En nu opgehoepeld!’

‘Ik heb het op een aardige manier geprobeerd, rare ouwe kwibus,’ zei de man van de gemeente aan de andere kant van de deur. ‘Maar de sloop van dit pand kun je niet tegenhouden.’

‘Ik heb nog één dag,’ riep de professor.

‘Ha,’ reageerde Kreupelcent grinnikend. ‘De reparaties kosten minimaal een half miljoen. Waar ga je zo’n bedrag vandaan halen vóór morgen? Even goede vrienden, prof, maar je moet vertrekken.’

Omdat Jesse vond dat de geldproblemen van de professor hem niets aangingen, probeerde hij niet te luisteren. In plaats daarvan hopte hij van zijn ene voet op de andere en staaarde naar de muur, waar een reeks landkaarten was opgehangen. Net als de globes waren ook deze plekken nog nooit aan bod gekomen tijdens Jesses aardrijkskundelessen. Sommige kaarten waren verkleurd, getekend op geel perkament. Op de nieuwste exemplaren was de inkt nog nauwelijks droog, hoewel ze er een beetje verkreukeld bij hingen.

‘Ik kom vanmiddag terug,’ zei Kreupelcent dreigend door de brievenbus. ‘Als je het geld dan niet

bij elkaar hebt, bel ik de politie om je naar buiten te slepen.'

'Dat zullen we nog wel eens zien, wanstaltige pad,' bulderde de professor. 'Probeer je een Stoulegang zijn huis uit te krijgen, dan staat je een lange, zware strijd te wachten. Reken daar maar op.'

Jesse draaide zich om en zag de professor woest door de brievenbus turen. De man van de gemeente liep weg. Jesse deed alsof hij de traan niet zag die over de wang van de oude man rolde. 'Eh, is dit misschien geen handig moment? Zal ik een andere keer terugkomen?'

'We hebben geen tijd voor een andere keer,' antwoordde de professor terwijl hij met moeite overeind kwam, zijn gammele rug met één hand ondersteunend. 'We moeten verschillende plaatsen bezoeken. Eerst laden we Betsie vol, en dan gaan we. Volg mij.'

'Eh... ik heb eerst een aantal vragen, als u dat niet erg vindt,' zei Jesse net toen de professor kordaat wegliep.

De professor bleef staan en draaide zich om. 'Ga je gang,' zei hij.

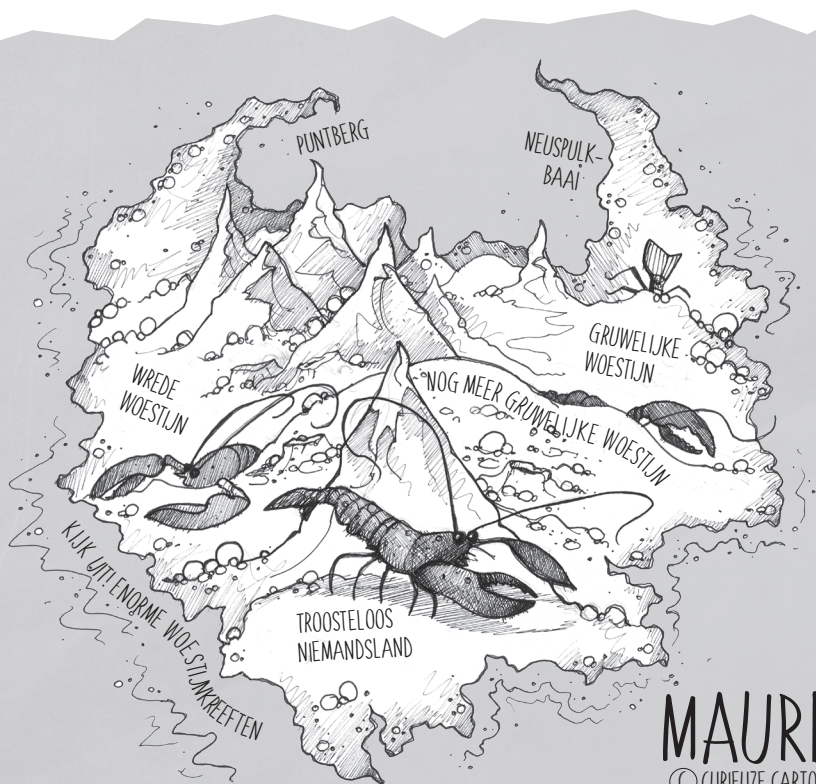
‘Dank u wel. Ik heb eigenlijk een heleboel vragen, maar ik zal met drie beginnen.’

‘Kom maar op.’

‘Ten eerste,’ zei Jesse, ‘gaat u zich nog aankleden? Normale kleren aantrekken, bedoel ik?’

De professor bekeek zijn eigen outfit. ‘Lieve hemel!’ riep hij schril van verbazing.

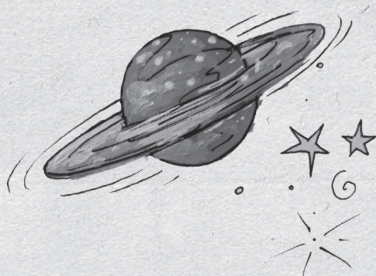
‘Ten tweede,’ ging Jesse verder terwijl hij naar de landkaart wees. ‘Waarom hebt u een kaart getekend van een wereld die Maureen heet?’

‘Ah, ik ben net terug van Maureen. Ik heb die planeet vernoemd naar een meisje dat mijn jongemannenhart stal, en brak,’ antwoordde de professor terwijl hij aan zijn snor wriemelde. ‘Zo ben ik aan mijn rugblessure gekomen. Tijdens mijn ontsnapping. In de woestijn werd ik achternagezeten door reusachtige kreeften. Het was een geluk dat ik Betsie had.’

‘Ik snap het,’ zei Jesse, die het helemaal niet snapte. Hij kon maar beter doorgaan naar de volgende vraag. Hij spreidde zijn armen om de verzameling vreemde souvenirs aan te duiden en vroeg: ‘Ten derde, wat is dit voor een huis?’

‘Aha,’ antwoordde de professor terwijl hij zijn oude, lodderige ogen door de ruimte liet gaan. Ze glinsterden van trots. ‘Dit, Roelof, is het hoofdkwartier van de Curieuze Cartografieclub. Welkom.’

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Cosmic Atlas of Alfie Fleet*

Verschenen bij Oxford University Press

© 2019 Martin Howard

Illustraties © 2019 Chris Mould

Voor deze uitgave:

© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anne Douqué

Omslagafbeelding: Chris Mould

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5026 5 (e-book 978 90 261 5027 2)

NUR 283, 282